

Arrest

nr. 176 661 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en XH, op 27 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 5 september 2011 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 4 maart 2013 (RvV 4 maart 2013, nr. X).

1.3. Verzoekers dienden op 19 maart 2014 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 27 april 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 28 april 2016 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) en aldaar woonachtig tot aan uw vertrek in 2011. U bent Sikh van origine en geloofsovertuiging. U bent gehuwd met K.(...) J.(...) (OV.(...)) en u heeft twee minderjarige kinderen, waarvan de jongste is geboren in België.

U diende een eerste asielaanvraag in op 5 september 2011. U verklaarde dat uw broer werd vermoord, nadat uw vader had ontdekt dat er door een vriend van een klant wapens waren gestockeerd in jullie winkel, waarop uw vader weigerde mee te werken met deze persoon. U en uw vader werden herhaaldelijk geslagen en ook uw vrouw werd bedreigd. Vervolgens gingen jullie naar Pakistan. U, uw vrouw en dochter reisden verder naar België. U legde uw eigen 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), alsook deze van uw vrouw en dochter neer. Op 26 september 2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, aangezien u niet aannemelijk had gemaakt in Afghanistan te hebben verbleven. Ten aanzien van uw echtgenote werd een zelfde beslissing genomen. Tegen deze beslissing ging u op 24 oktober 2012 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die op 4 maart 2013 een conform arrest velde.

Op 19 maart 2014 dienden u en uw echtgenote een tweede asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde elementen als in uw eerste asielaanvraag. U legt volgende documenten neer: een brief van de 'Gurdwara' (sikhtempel) van Jalalabad over de moord op uw broer, alsook een brief van de Gurdwara voor Afghaanse Sikhs in London.

B. Motivering

Er dient door het CGVS opnieuw te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet immers worden vastgesteld dat er reeds inzake uw eerste asielaanvraag ernstige twijfels bestonden betreffende uw verblijf in Afghanistan. De RvV kwam tot eenzelfde besluit. De beslissing van de RvV heeft kracht van gewijsde waardoor de beoordeling van uw initieel relaas vast staat.

Heden, in uw tweede asielaanvraag blijft u vasthouden aan uw initieel vluchtrelaas en uw bewering dat u tot aan uw vertrek richting Europa, in 2011, enkel in Jalalabad, Afghanistan, heeft verbleven. Er moet worden vastgesteld dat uw huidige verklaringen de conclusies inzake uw eerste asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen en dit om volgende redenen.

Inzake uw eerste asielaanvraag werd er door het CGVS een grondig onderzoek gevoerd naar uw kennis over Afghanistan in het algemeen, en van Jalalabad in het bijzonder, zowel geografisch als wat betreft de socio-politieke gebeurtenissen (zie beslissing CGVS, 1e asielaanvraag). Eén van de argumenten was dat u noch uw echtgenote het Pashtoe en/of het Dari - de Afghaanse landstalen - (voldoende) machtig waren. Ook de RvV kwam in haar arrest nr. 98321 dd. 4 maart 2013 tot de vaststelling dat u noch uw echtgenote aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk van Afghanistan afkomstig te zijn. Dat u en uw vrouw heden vasthouden aan jullie bewering afkomstig te zijn van Jalalabad en daar jullie hele leven te hebben gewoond is volstrekt ongeloofwaardig. U brengt immers inzake uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die de eerder genomen conclusies in een ander licht kunnen plaatsen. Integendeel, uw verklaringen zijn een verdere bevestiging van wat eerder werd vastgesteld. Zo blijkt o.a. dat u nauwelijks het verschil kent tussen de Mujaheddin en de Taliban en u weet ook niet wanneer deze in Afghanistan aan de macht kwamen (gehoorverslag 2de AA p.4). U meent zelfs dat deze in de jaren '80 aan de macht kwamen, ten tijde van Najibullah, wat pertinent foutief is gezien het juist de Taliban waren die bij hun intrede in Kabul Najibullah hebben gedood. Het feit dat u als beweerde inwoner van Jalalabad geen Pashtoe machtig bent is pertinent, zoals eerder door het CGVS werd aangevoerd en door de RvV werd bijgetreden. U gevraagd of u een gesprek in het Dari zou kunnen voeren, zegt u slechts een beperkte kennis te hebben van die taal (gehoorverslag CGVS 2de p.5). U bij wijze van oefening een paar, voor Afghanistan belangrijke administratieve termen aangebracht, zoals "Wilayat" (provincie), "woleswali" (district), "woleswal"(districtshoofd) en "sharwal" (burgemeester), kan u niet of in vage bewoordingen aangeven wat ze betekenen (gehoorverslag CGVS 2de AA p.5).

Aangezien u opnieuw verklaart dat u met uw vader samenwerkte en een soort "loodgieterszaak" had, waarbij uw vader ook moslims tewerkstelde (gehoorverslag CGVS 2de AA p.5), is het niet geloofwaardig dat u slechts een beperkte kennis heeft van het Dari en totaal geen kennis heeft van het Pashtoe. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat u niet over de basiskennis en/of -vaardigheden beschikt die van een Afghaan, die beweert zijn hele leven in Afghanistan te hebben verbleven, kan worden verwacht. Hieruit volgt dat u nog altijd niet aannemelijk maakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten en steeds in Afghanistan woonachtig te zijn geweest.

Niettegenstaande u er herhaaldelijk op werd gewezen dat er in uw eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Afghanistan, dat het een objectief gegeven is dat de grote uittocht van de Sikhs en Hindoes in de jaren '90 én onder het Talibanregime gebeurde, dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen en om een duidelijk zicht te bieden op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, dat voor Afghanen en in het bijzonder Sikhs uit Afghanistan een langdurig verblijf in een derde land niet automatisch betekent, dat u niet in aanmerking zou kunnen komen voor het bekomen van een vorm van bescherming, blijft u desondanks en na aandringen van de 'Protection Officer' (PO) vasthouden aan uw bewering dat u uw hele leven tot aan uw vertrek in 2010 in Jalalabad heeft verbleven, een paar maanden in Pakistan niet te na gesproken (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.2-3 en p.5-6).

De vaststelling dat u niet (recent) in Afghanistan heeft verbleven, is op zich geen reden om u het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. U blijft hier duidelijk in gebreke waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De brief van de Gurdwara in London dd. 1 oktober 2014 is een verzoek om uw vader op te sporen (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6), aangezien de smokkelaar eerder uw ouders en broer meenam vanuit Pakistan en London de eindbestemming was. Dit document zegt echter niets over uw (beweerde) verblijf in Afghanistan. Wat de brief van de Gurdwara van Afghanistan betreft inzake de dood van uw broer, u stelt dat dit in 2006 was (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6), kan hieraan geen geloof worden gehecht aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt in Afghanistan te hebben verbleven. Afghaanse documenten zijn immers gemakkelijk via corruptie te verkrijgen, zowel in Afghanistan als daarbuiten, en hebben bijgevolg een zeer geringe bewijswaarde (zie informatie blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Ten aanzien van uw echtgenote, Kaur Jeet, wordt eveneens een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

Ten aanzien van de tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) en aldaar woonachtig tot aan uw vertrek in 2011. U bent Sikh van origine en geloofsovertuiging. U bent gehuwd met S.(...) J.(...) (OV. (...)) en heeft twee minderjarige kinderen, waarvan de jongste geboren is in België.

U diende samen met uw echtgenoot in België een eerste asielaanvraag in op 5 september 2011. U beriep zich daarbij op dezelfde feiten als uw echtgenoot. Ook zou de situatie voor de Sikhs in Afghanistan dermate slecht zijn dat u er niet kan terugkeren. Op 26 september 2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, aangezien u niet aannemelijk had gemaakt in Afghanistan te hebben verbleven. Ten aanzien van uw echtgenoot werd een zelfde

beslissing genomen. Tegen deze beslissing ging u op 24 oktober 2012 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die op 4 maart 2013 een conform arrest velde.

Op 19 maart 2014 dienden u en uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in. U beroept zich op dezelfde elementen als in uw eerste asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen. Wat de argumentatie hiervoor betreft verwijst het commissariaat-generaal naar de motivering in de beslissing van uw echtgenoot

Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Niettegenstaande u er herhaaldelijk op werd gewezen dat er in uw eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Afghanistan, dat het een objectief gegeven is dat de grote uittocht van de Sikhs en Hindoes in de jaren '90 én onder het Talibanregime gebeurde, dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen en om een duidelijk zicht te bieden op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, dat voor Afghanen en in het bijzonder Sikhs uit Afghanistan een langdurig verblijf in een derde land niet automatisch betekent, dat u niet in aanmerking zou kunnen komen voor het bekomen van een vorm van bescherming, blijft u desondanks en na aandringen van de 'Protection Officer' (PO) vasthouden aan uw bewering dat u uw hele leven tot aan uw vertrek in 2010 in Jalalabad heeft verbleven, een paar maanden in Pakistan niet te na gesproken (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag p.2-3 en p.5-6).

De vaststelling dat u niet (recent) in Afghanistan heeft verbleven, is op zich geen reden om u het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. U blijft hier duidelijk in gebreke waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u en uw echtgenoot neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De brief van de Gurdwara in London dd. 1 oktober 2014 is een verzoek om uw schoonvader op te sporen (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6), aangezien de smokkelaar eerder uw schoonouders en schoonbroer meenam vanuit Pakistan en London de eindbestemming was. Dit document zegt echter niets over uw (beweerde) verblijf in Afghanistan. Wat de brief van de Gurdwara van Afghanistan betreft, inzake de dood van uw schoonbroer, u stelt dat dit in 2006 was (gehoorverslag CGVS 2de AA p.6), kan hieraan geen geloof worden gehecht aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt in Afghanistan te hebben verbleven. Afghaanse documenten zijn immers gemakkelijk via corruptie te verkrijgen, zowel in Afghanistan als daarbuiten, en hebben bijgevolg een zeer geringe bewijswaarde (zie informatie blauwe map van het administratief dossier CGVS).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik wijs de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting leggen verzoekers een vooraf opgestelde 'aanvullende nota' neer met een kopie van het Afghaans paspoort van de tweede verzoekster en het origineel van stuk 3 uit de bijlagen bij het verzoekschrift, het document van de 'Welfare Society' in Delhi (India).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In hun “*middel*” gaan verzoekers inhoudelijk in op een aantal aspecten van de bestreden beslissing, waardoor zij in wezen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus wijzen verzoekers erop dat de Raad ondanks de ongeloofwaardigheid van het relaas steeds moet toetsen aan het land van hun nationaliteit. Verzoekers stellen dat zij steeds de Afghaanse nationaliteit hebben gehad, hetgeen zou blijken uit de neergelegde taskara's, uit de paspoortaanvraag bij de Afghaanse ambassade in Brussel en uit de getuigenverklaringen. De vrees voor vervolging dient dus te worden onderzocht ten aanzien van Afghanistan, waarbij verzoekers verwijzen naar de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van 2013, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, het rapport van *International Religious Freedom*, waaruit zou blijken dat Sikhs in Afghanistan omwille van hun geloof te maken krijgen met allerlei mensenrechtenschendingen.

Vervolgens geven verzoekers aan dat zij tot en met hun gehoor ten gronde bleven volhouden dat zij in Afghanistan, meer bepaald in Jalalabad, hadden verbleven, terwijl dit niet met de werkelijkheid overeenkomt aangezien zij reeds in 2007 naar India zouden zijn getrokken waar zij ongeveer 4 jaar hebben verbleven, zonder voldoende garantie op een menswaardig leven. Verzoekers citeren in dit verband naar een mededeling van het Indische Ministerie van Binnenlandse Zaken, waaruit zou blijken dat Afghaanse Sikhs heel moeilijk de Indische nationaliteit kunnen krijgen. Tevens merken verzoekers op dat zij in de periode van 2007 tot 2011 ondersteund werden door een welzijnsorganisatie in New Delhi. Verzoekers verontschuldigen zich voor hun onjuiste verklaringen en vragen een nieuwe kans om hun verhaal voor de derde keer bij het Commissariaat-generaal uit de doeken te doen.

Indien zij niet in aanmerking zouden komen voor de vluchtelingenstatus, vragen verzoekers *in fine* de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een verklaring toe van de 'Khalsa Diwan Welfare Society' van 23 mei 2016, een vijftal getuigenverklaringen, een attest van werkonbekwaamheid en een medisch attest van eerste verzoeker, een geboorteakte, een betalingsbewijs van de Afghaanse ambassade in Brussel, een uittreksel uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, een uittreksel uit het *International Religious Freedom* Report van 2014, een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht voor Afghanistan van september 2014, en een afschrift van een mededeling van de Indische overheid van 17 november 2014.

3.2. De bestreden beslissingen, waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vinden hun grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In de beslissing ten aanzien van de eerste verzoeker wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de afwijzende 'beslissing' (*sic*) van de Raad naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag vaststaat en dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet van aard zijn deze conclusies om te buigen. Er werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat eerste verzoeker dermate onwetend is, dat zijn herkomst uit Afghanistan en zijn verblijfssituatie gedurende de laatste jaren volstrekt niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In de beslissing in hoofd van de tweede verzoekster wordt verwezen naar de beslissing die voor haar echtgenoot werd genomen en werd eveneens vastgesteld dat zij geen duidelijk beeld geeft van haar reële verblijfssituatie gedurende de laatste jaren.

Beide beslissingen bevatten echter een uitdrukkelijke clause dat verzoekers niet mogen worden teruggeleid naar Afghanistan.

3.3. Verzoekers hameren in hun verzoekschrift op hun Afghaanse nationaliteit, hoewel deze, gelet op hun ondermaatse kennis over hun land van herkomst, eerder twijfelachtig is. Aangezien zij echter de vervolgingsfeiten die zij ter gelegenheid van hun gehoor aanhaalden (AD,...), situeren in een periode waarin zij, gelet op hun huidige verklaringen, niet in Afghanistan verbleven, kunnen zij op die basis onmogelijk in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, zoals voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In zoverre de kopie van het nationaal paspoort van tweede verzoekster, die zij thans als bijlage toevoegt aan haar aanvullende nota, aanzien kan worden als een bewijs van haar Afghaanse nationaliteit, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen de staatssecretaris uitdrukkelijk verbieden om betrokkenen terug te leiden naar Afghanistan. In hun

verzoekschrift baseren verzoekers zich op een aantal algemene landenrapporten over Afghanistan, die echter geen concreet bewijs vormen van vervolging of ernstige schade. Het risico op discriminatie als Sikhs in Afghanistan, dat blijkt uit de landeninformatie die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 9-11), is overigens afgewend als gevolg van de clausule die *in fine* van de bestreden beslissingen werd toegevoegd. In elk geval slagen verzoekers er niet in een ander licht te werpen op de pertinente overwegingen uit de beslissing, noch op de overwegingen uit het arrest van de Raad van 4 maart 2013 (RvV 4 maart 2013, nr. 98 321), dat bekleed is met het gezag van gewijsde (zie punt 1.2).

3.4. Voor zover verzoekers zich in het kader van onderhavig verzoekschrift zouden baseren op de medische problematiek van eerste verzoeker (Verzoekschrift, bijlage 6), die blijkbaar sedert februari 2015 in een comateuze toestand is beland als gevolg van een hersenbloeding, dient te worden aangestipt dat verzoekers voor deze problematiek een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat vaststaat dat zo'n aanvraag geen uitstaans heeft met het verzoek om internationale bescherming, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Bodj*, §46 en HvJ 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, §§31-36). Op dit punt treedt de Raad het standpunt bij van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

3.5. Ondanks het feit dat de aanvullende nota, die ter terechtzitting werd neergelegd, een kopie omvat van een Afgaans paspoort van tweede verzoekster, blijft de verblijfssituatie van verzoekers vóór hun komst naar België bijzonder onduidelijk. Het paspoort van tweede verzoekster werd blijkens het betalingsbewijs (Verzoekschrift, bijlage 8) aangekocht op de Afgaanse ambassade in Brussel, maar er kan niet worden afgeleid op grond van welke informatie dit paspoort werd opgesteld, zodat de bewijswaarde ervan dient te worden gerelativeerd. In elk geval wordt niet aangetoond dat eerste verzoeker eveneens als Afgaans onderdaan dient te worden beschouwd, omdat er voor hem geen paspoort werd bekomen, zodat het land van herkomst van verzoekers in de zin van artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) niet met zekerheid kan worden bepaald. Indien er onzekerheid bestaat over de nationaliteit van de asielzoeker, en bijgevolg over de vraag ten aanzien van welk land de asielaanvraag dient te worden getoetst, dient het onderzoek van de vluchtelingenstatus op een gelijkaardige manier te gebeuren als in het geval van een staatloze en zal het land van gewoonlijk verblijf in aanmerking worden genomen, in plaats van het land van nationaliteit (UNHCR *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, §89). Vermits verzoekers thans in hun verzoekschrift toegeven dat zij minstens van 2007 tot 2011 in India hebben verbleven, dient hun asielaanvraag (ook) ten aanzien van India te worden beoordeeld.

3.6. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Het komt dus aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat er in hun land van gewoonlijk verblijf, met name India, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. In hun middel vragen verzoekers dat hen de mogelijkheid zou worden geboden om hun relaas nogmaals bij de commissaris-generaal uit de doeken te doen. De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete elementen aanreiken die nopen tot aanvullende onderzoeksmaatregelen, zodat er geen reden bestaat om de beslissing te vernietigen met het oog op een nieuw gehoor bij de commissaris-generaal. Verzoekers brengen thans immers geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op vervolging of ernstige schade in hun land van verblijf. Verzoekers affirmeren enkel dat zij in India geen menswaardig leven hadden, terwijl dit geenszins kan worden afgeleid uit de stukken die zij als bijlagen aan hun verzoekschrift toevoegen (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 12). Uit deze stukken blijkt enerzijds dat verzoekers tijdens hun verblijf in Indië ondersteund werden door een hulporganisatie uit New Delhi op het vlak van onderwijs voor hun eerstgeboren kind. Daargelaten de vraag of verzoekers afdoende hebben aangetoond dat zij Afgaanse Sikhs zijn, kan het feit dat er anderzijds problemen zouden zijn voor Afgaanse Sikhs om de Indische nationaliteit te bekomen, bezwaarlijk worden beschouwd als "*vervolging*", zoals omschreven in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als "*ernstige schade*", zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van vervolging is immers slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Van ernstige

schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een verwijzing naar de algemene situatie in India volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven op dit punt in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7. De stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen hebben enerzijds betrekking op de situatie in Afghanistan en zijn, gelet op de clausule *in fine* van de bestreden beslissingen, thans niet langer dienstig (zie punt 3.3). De getuigenverklaringen (Verzoekschrift, bijlage 4) vertonen een gesolliciteerd karakter en zijn niet van aard om de vastgestelde onwetendheden over verzoekers beweerd land van herkomst te weerleggen. De stukken die betrekking hebben op de situatie in India en de stukken die werden toegevoegd aan de aanvullende nota werden hierboven reeds besproken.

3.8. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN